

מיאו מיאו ואיזאבל הופרט: התוצאה של המילחמה

בתוך הסרט, אבל קוריס אינה מנסה כלל לברר, מעבר לציון העובדה, את המצב לאשורו. וזו, בעצם, בעייתו העיקרית של הסרט. הוא מספר סיפור אישי, אלא ששתי הגיבורות בו אינן מעוניינות כל-כך, מה שמתרחש עמן אינו מסעיר במיוחד את בני התקופה שלנו. ואין שום דבר מן הרקע הסובב אותם, אשר יצדיק התבוננות קצת יותר לעומק. כל מה שיש כאן הוא על מני השטח, וזה קצת דליל בשביל סרט, שצריך לייצג את צרפת בתחרות על פרס האוסקר.

דייסה לשתי כפיות

אהבה ממבט ראשון (קלאס, תל-אביב, צרפת) - סיפור אהבה קטן ופשוט, זה, זכה לחדים רבים בצרפת, בזכות שתי עובדות:

ראשית, השחקניות הראשיות, איזבל הופר ומיאו-מיאו הן כוכבות ממדרגה ראשונה שם, שנית, זה סיפור אישי של הבימאית דיאן קוריס. או ליתר דיוק, סיפור אישי של אמה, והחשיפה האישית היא תמיד גורם מסקרן.

העלילה שמתחילה בימי מילחמת-העולם השנייה ומגיעה עד סוף שנות ה-50, עוקבת אחרי שני נשואים, בשני המיקרים - נישואים ללא אהבה, שהיו תוצאה מן הנסיבות הכמיתיות של המלחמה. שתי הנשים מכירות זו את זו במיקרה, ומתפתחת ביניהן ידידות עמוקה. קשרים לסביבים אינם מוזכרים בסרט בפירוט, אבל קשה מאוד להניח שמרכיב כזה לא היה קיים ביחסים ההדוקים בין השתיים, המתקוממות נגד מוסד הנישואין ומחליטות שעדיף להיות זו בחברת זו, ולא בצל גברים.

קוריס מודה שסיפור כזה, היום, לא היה גורם אפילו להרמת גבה, מפני שאנחנו חיים באקלים מוסרי שונה, השיבות המעשה בכך שקרה לפני 30 שנה.

הסיפור מוגש בפשטות, בכנות וברגישות רבה, אין שום חריגה מן הטעם הטוב, ואין שום ניסיון להתמודד עם בעיות רחבות וכוללות יותר של התקופה, גם אם קיומן מוזכר. אחת הנשים (אמה של הבימאית), היא יהודיה והשניה היא קאתולית. התקופה שאחרי מילחמת-העולם השנייה היתה תקופת מהפכים ומשברים בכל אירופה, והבעיות הכלכליות, במיוחד עבור אשה שחיה לבד, היו עדיין חמורות. כל זה קיים

הירשת וגם רצחת?

הנקמה המתוקה (פאר, תל-אביב, אנגליה) - זה אחד מאותם סרטי המתח והמיסתורין, שאי אפשר לגלות שום פרט מעלילתם.

מבלי לפגוע בהנאה האפשרית של מי שעשוי לראות את הסרט אחרי שיקרא את הביקורת. כל מה שאפשר לומר הוא שמדובר בסידרת תחבולות רצה, משולבות בהטלת אימה, הפחדה וסחיטה, שמטרטן להעשיר מאוד את ירשי הקורבנות. שתי הדמויות הבולטות בהתנצחות הקטלנית הזאת הן שתי נשים, אחת שיוזמת את המישיח והשניה שמצטרפת אליו במהלכו. עלילה מן הסוג הזה, שצריכה להקיף בהפתעה על כל צעד ושעל, להשרות אימים וחרדה ולהיות מחוכמת ובלתי-צפויה, דורשת ביצוע וירטואוזי, הדוגמה היחידה מן העבר העולה על הדעת היא ננות השטן של הצרפתי הנרי גורג' קלזו, שגם הוא היה מבוסס על מותחן צרפתי, מן התוצרת העשירה של בואלור-נארסז'אק.

גם במיקרה זה מדובר במותחן צרפתי, ואכן העלילה מתרחשת ומצולמת כולה בצרפת, אבל כל הדמויות דוברות אנגלית רהוטה, כאילו חיו בקמברידג' (מדובר בדמויות הפועלות בעולם האקדמי), השלטים בצרפתית, המינהגים הצרפתיים, והרחוב הצרפתי, עומדים בניגוד גמור להתנהגות הגיבורים ולאומן דיבורם. וזה כבר שובר את האמינות. נוסף לכך, חבורת השחקנים העומדת לרשותו של הבימאי ג'ק גולד ניחנה בחוסר כישרון בולט ובמקום לשחק הם עושים הצגות.

שלישית, העלילה בנויה כך שהשליש הראשון, שצריך להציג

שרי לונזה וג'ונתן פרייס - חוסר כישרון

בפני הצופה את הנפשות הפועלות, הוא שיגרתי, השליש השני, שצריך להניח את תמצית העלילה, עושה זאת בכבוד רב, ואילו השליש השלישי נסחב עוד ועוד, אחרי שמוכן כבר לרוב הצופים מה קרה ומה יקרה, ולמי שלא מוכן, הרי התופעה המלאכותית של השחקנים, גורמת לכך שהיחס לדמויות ולגורלן, בשלב זה, הוא יחס של אדישות בלבד. קשה לדעת היכן התלהבו כל-כך מסרט זה, כפי שמכריזות מודעות הפירסום, ועוד יותר קשה להבין מדוע.

פרוספר מרימה, לאופרה של ביזה ולאנטוניו גארס, ולכפות עליהם ככוח עלילה, זה ככלל לא חשוב, כי עוצמת המחולות של גארס ורקורניו, והצילום המרהיב שמנציח אותם, הם חוויה בפני עצמה.

*** חג שמח מר לורנס (תכלת, אנגליה/יפן) - שבויים אירופיים מול שוביהם היפניים, במלחמת-העולם השנייה. סרט המעמיד זה מול זה שתי תרבויות, מרגיש את ההבדל שביניהן, אבל גם את העובדה שהן מובילות בדרכים שונות, לאותן התוצאות.

ירושלים

*** קרמר נגד קרמר (אוריון, ארצות-הברית) - מלודרמה מוצלחת במיוחד של הוליווד, על בעל שצריך למלא גם את תפקיד אשתו, אחרי שהיא זונחת אותו כדי להגשים את עצמה. דאסטין הופמן, מריל סטרייט.

*** לילה של יום מספרד (בינייני האומה, אנגליה) - החיפושיות וריצ'ארד לסטור בשיתוף הפעולה המוצלח ביותר ביניהם, סרט בלי עלילה, אבל מלא רחוס המצאות מופלאות שממחישות יותר מכל את המהפכה של ארבעת המופלאים ואת תוצאותיה על מעריציהם.

*** אני אהב אותך ברמן (גת, ספרד) - קארלוס סאורה מנסה להתחכם לסיפור של

קונריק, שם סירטו של אנר'י ז'ולאבסקי חשיבותה של אהבה משתרבב כאילו במיקרה לתוך טור מודעות קולנועי, ולהקת תיאטרון חובבת עורכת חזרות על המלך משתעשע של ויקטור הוגו (אותו ששימש אחר כך את ורדי בריגולטו). מי שמחפש ציטוטים עצמיים, ימצא כאן שוב את גיבור האיש שאהב נשים בהשתקפויות שונות. בחלקו, זה החשוד הכלוא במישר של עצמו, מישר שנמצא במרתף, ומבעד לצוהר שבו אפשר להשקיף על רגלי הנשים המהלכות ברחוב.

תהדריך

חובה לראות

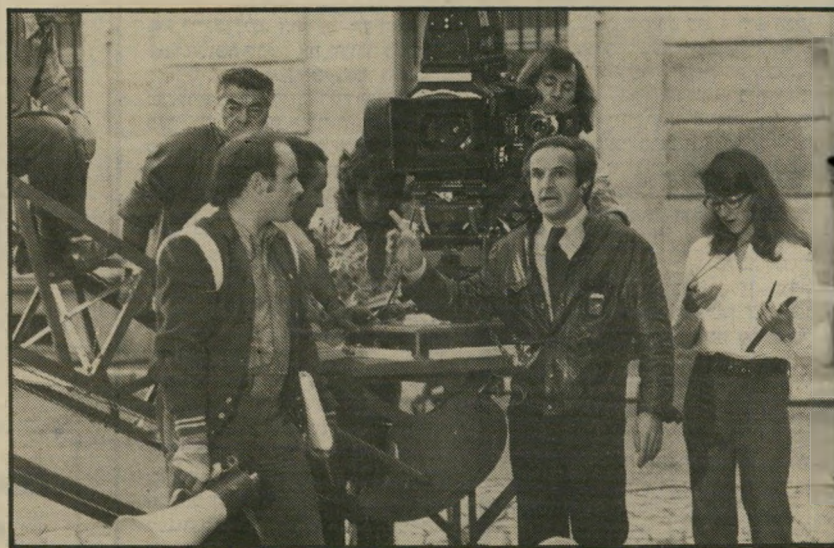
תל-אביב - יול, חג שמח מר לורנס, אני אוהב אותך כרמן, קאטר ובון.

ירושלים - קרמר נגד קרמר, לילה של יום מפרך.

חיפה - חג שמח מר לורנס.

תל-אביב

*** אני אהב אותך ברמן (גת, ספרד) - קארלוס סאורה מנסה להתחכם לסיפור של

פרנסואה טריפו מביים את "הלילה האמריקאי" קולנוע שהוא כולו מחוות